

A Prelátus 2012. januári levele

A Prelátus többek között arra buzdít, hogy adjunk hálát Istennek az elmúlt hónapokért és tekintsünk reménnyel az előttünk álló évre.

2012.01.14.

Kedves gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Tegnap, amikor a Béke Királynője prelátusi templomban, a monstranciában kitett Oltáriszentség előtt elénekeltük a *Te Deumot*, hálát

adtunk a Szentháromságnak az elmúlt évben kapott ajándékokért. Mély egységben éreztem magam a Pápával és az egész Egyházzal, különösen mindegyikőtökkel, valamint a Prelatúra számtalan munkatársával és barátjával. Szem- és fültanúja voltam annak, ahogy az Atyánk imádkozta ezt a himnuszot, buzgón vágyva arra, hogy csatlakozzon ahhoz az énekhez, amellyel az egész teremtés dicsőíti Istent. Minden reggel, miközben a szentmise bemutatása után levette a miseruhát, nagy áhítattal imádkozta a Te Deumot, imádságban egyesülve a leányaival és fiaival.

A karácsonyi időben – és mindig – logikus, hogy nagyobb erővel adunk hálát elsősorban az Úr Jézus megtestesüléséért és születéséért. Erre az ajándéokra alapul a hála, dicsőítés és imádás, amellyel egy olyan Istenhez fordulunk, aki soha nem szűnik meg bolondul szeretni

minket, és ezt szüntelenül ki is mutatja.

Az új év kezdetének segítségünkre kell lennie, hogy jobban tudatában legyünk Isten szeretete e bizonyítékának. Az egyházatyákat és minden szentet – a történelem legkülönbözőbb időszakaiban – csodálattal töltött el az, hogy Krisztus születésével az Örökkévaló belépett az időbe, a Végtelen kicsinnyé lett azáltal, hogy magára öltötte a mi korlátozott emberi természetünket. „Hogy kaphattunk volna ennél nagyobb kegyelmet Istentől?” – teszi fel magának a kérdést Szent Ágoston. „Egyetlen Fiát az ember Fiává tette, hogy az ember fia Isten fia legyen. Keresd, hol van az érdemed, keresd a forrását, keresd, hogy mi jár neked, és meglátod, hogy nem találsz mást, mint a puszta kegyelmet.”[1]

Bámulatunk és hálánk csak fokozódik azt szemlélve, hogy Isten

nemcsak egy adott időszakra vagy konkrét pillanatra adta nekünk ezt az ajándékot, hanem örökre. **Az Örökkévaló belépett az idő és a tér világába, hogy lehetővé tegye „ma” a Vele való találkozást. A karácsonyi időszak liturgikus szövegei segítenek bennünket abban, hogy megértsük, Krisztus üdvszerző cselekedetei mindig aktuálisak, érintenek minden egyes embert és az egész emberiséget. Amikor a liturgikus szertartások során halljuk vagy mondjuk, hogy „Üdvözítő született ma nekünk”, nem üres közhelyet hangoztatunk, hanem azt fejezzük ki, hogy Isten „ma”, most felajánlja nekünk, nekem, mindannyiunknak a lehetőséget, hogy a betlehemi pásztorok példáját követve felismerjük és befogadjuk, hogy Ő megszülessen a mi életünkben is és azt megújítsa, bevilágítsa, átalakítsa kegyelmével és jelenlétével.[2]**

Isten szeretetből fakadó, az egész emberiségre és minden egyes emberre vonatkozó tervének fényében nyerik el valódi jelentőségüket az elmúlt év eseményei: az egészség és a betegség, a sikerek és a kudarcok, az örömteli és a fájdalmas események, amit jónak tartunk és amit kevésbé... Milyen jól fejezte ki ezt az Alapítónk az *Út* című könyvében, amikor arra buzdít, hogy emeljük fel szívünket Istenhez sokszor a nap folyamán, ***mert ezt vagy amazt ajándékozta neked, mert megvetettek, mert hiányzik valami, amire szükséged van, vagy azért, mert megvan... Mert Anyját oly széppé tette... és mert ő a te anyád is. – Mert a napot és a holdat teremtette... és ezt az állatot, vagy amazt a növényt. – Mert az egyik embernek az ékesszólás tehetségét, neked pedig szűkszávúságot adott... Köszönj meg neki mindent, mert mindaz, ami van: jó.***[3]

Nem vitás, hogy a világ bővelkedik tragédiákban és szenvedésben: természeti katasztrófákban, amelyekben emberek ezrei veszítik életüket; erőszakban és háborús tűzfészkekben sok helyütt; betegségekben és a legszükségesebb javak hiányában a világ számos pontján; a családok és nemzetek közötti ellentétekben és viszályokban... És mindehhez hozzáadódik a mély gazdasági válság, amely számos országot sújt, és amelynek folytán sok férfi és nő marad állás nélkül.

Mindazonáltal, noha az értelmünk nem fogja fel e helyzetek miértjét, a hit biztosít róla, hogy az idő, amelyben élünk, **már magában foglalja – végleges és kitörölhetetlen módon – az üdvözítő Krisztus örömteli és szabaddá tevő újdonságát (...).** A Karácsony lehetővé teszi, hogy újra rátaláljunk Istenre egy gyermek

alázatos és gyenge testében. Nem meghívás ez arra, hogy újra rátaláljunk Isten és az ő szeretete jelenlétére, amely mindennapi életünk rövid és fáradságos óráiban is üdvösségünkre van? Nem arra hív, hogy felfedezzük, hogy a mi emberi időnket – a nehéz és kemény pillanatokban is – szüntelenül átjárja az Úr kegyelme, sőt a Kegyelem, amely maga az Úr?
[4]

Gyermekeim, idézzük fel azt a számtalan jó dolgot, amelyben az elmúlt hónapok során részesültünk. Elmélkedhetünk róluk az imádság bensőséges párbeszédében. Saját kicsinységünk ellenére egy újabb olyan évet hagyunk magunk mögött, amelynek során hűségesekek voltunk keresztény hivatásunkhoz az Egyházban, a Mű szellemiségét követve. És számos más ajándékot is felsorolhatunk: az Istennek felajánlott és a lelkek iránti

szolgálatkészséggel végzett munka lelki gyümölcseit; azokat az embereket, akik Isten gyermekei példájának és apostoli szavainak köszönhetően közelebb kerültek az Úrhoz vagy felfedezték Őt mindennapi életük történeteiben; a Prelatúra hívei állandó apostoli tevékenységének első lépéseit új országokban, illetve megerősödését másutt; Isten hívását, amellyel szerte a világon sokakat meghívott arra, hogy Őt szolgálják az Opus Deiben; azt a mély benső átalakulást, a megtéréseket és a legkülönbözőbb lelki utakat követő, teljes odaadásra szóló hivatásokat, melyeket Isten az augusztusi Ifjúsági Világtalálkozó kapcsán támasztott az Egyházban... És se szeri, se száma azon ajándékoknak a személyes és családi életben, valamint a társas kapcsolatokban, melyeket mindenkinek saját magának kell felfedeznie és megköszönnie.

E végtelen panoráma láttán
magunkévá tehetjük azt az
imádságot, amelyet Szent Josemaría
számtalanszor imádkozott,
különösen élete utolsó éveiben:

**Sancte Pater, omnipotens, æterne
et misericors Deus, Beata Maria
intercedente, gratias tibi ago pro
universis beneficiis tuis etiam**

ignotis;^[5] szent Atya, mindenható,
örök és irgalmas Isten, a Boldogságos
Szűz Mária közbenjárására hálát
adok Neked minden

jótéteményedért, köztük azokért,
melyekről nem is tudok. Ugyanis
valóban több olyan jótéteménnyel
ajándékozott meg minket Isten,
amelyről nem tudunk, mint

amelynek tudatában vagyunk. Ki
tudná megszámolni, hányszor
mentett ki minket az Úr atyai
gondviselése folytán a lelkünket és
testünket fenyegető veszélyekből? Ki
tudná felsorolni azt a számtalan
kegyelmet, amelyben e hónapok

során a Szűzanya közbenjárására részesültünk?

Ezért természetes és természetfeletti szempontból egyaránt logikus, hogy igyekeznünk kell mindig ébren tartani a hálát a lelkünkben. Erre buzdított Szent Josemaría egy új év kezdetén: **Ut in gratiarum semper actione maneamus!** *Adjunk mindig, szüntelenül hálát Istennek mindenért: azért, ami jónak tűnik és azért, ami rossznak, az édesért és a keserűért, a fehérért és a feketéért, a kicsiért és a nagyért, a kevésért és a sokért, a mulandóért és az örökkévalóért. Adjunk hálát az Úrnak mindazért, ami ebben az évben történt, és bizonyos tekintetben a hűtlenségeinkért is, mert beismertük őket és arra indítottak, hogy bocsánatot kérjünk Tőle, és elhatározzuk – ami nagy javára válik a lelkünknek –, hogy soha többé nem leszünk hűtlenek.*^[6]

Irányítsuk most figyelmünket az előttünk álló évre. Mennyi jótéteménnyel halmoz majd el minket az Úr, ha Szűz Márián keresztül fordulunk hozzá! Ezt kérjük égi Édesanyánktól ma, amikor az Egyház az ő istenanyaságát ünnepli.

E hetek ünnepei arra indítanak, hogy magunkba szívjuk az első Karácsony hangulatát. A betlehem előtt – elképzelve, hogy milyen szerető figyelmességekkel halmozta el Mária és József az újszülöttet – bizonyára lelkiismeret-vizsgálatot végeztünk arról, hogy milyen a viszonyunk a többiekkel: a családukkal, a barátainkkal, a munkatársainkkal és mindenkivel, akit Isten valamilyen módon mellénk helyez. Mindenki számára mécsesnek kell lennünk, amely Krisztushoz vezet, amint azt a Pápa kérte a karácsonyfa fényeiről elmélkedve. **Vigyünk mindannyian fényt a környezetünkbe: a**

családba, a munkahelyre, a városnegyedbe, a falvakba, a városokba – fogalmazott a Szentatya. – Legyen mindenki fény a mellette álló ember számára, fordítson hátat az önzésnek, amely oly gyakran bezárja a szívet és arra indít, hogy mindenki csak magára gondoljon; figyeljen jobban a többi emberre, és szeresse jobban őket. A jóság bármilyen apró gesztusa olyan, mint e nagy fa egyik égője: a többivel együtt bevilágítja az éjsötétjét, még a legsötétebb éjszakáét is.[7]

Vonatkoztassuk e gondolatokat a mindennapi életre, amely bőven kínál alkalmat arra, hogy odaadjuk magunkat Istennek és a többi embernek. Bizonyos, hogy kicsik vagyunk és annak is érezzük magunkat; éppen ezért fordulok hozzátok az Alapítónk felhívásával, hogy önként váljunk kicsivé Isten előtt, hogy mennyei Atyánk és a

Szűzanya különös gonddal törődjön mindegyikünkkel. Ez az elhatározás maga után vonja a vágyat arra, hogy ***lemondjunk a gőgről, az önelégültségről, elismerjük, hogy egyedül semmire sem vagyunk képesek, mivel szükségünk van az Atyánk, Isten kegyelmére és erejére ahhoz, hogy megtanuljunk járni és kitartsunk az úton. Ahhoz, hogy kicsik legyünk, úgy kell ráhagyatkoznunk Istenre, mint a gyermekek, úgy kell hinnünk, mint a gyermekek, úgy kell kérnünk, mint a gyermekek.***[8]

A kisgyermekek viselkedése a szüleikkel – ráhagyatkozásuk, bizalmuk, merész kéréseik – példaként szolgál az Istennel való kapcsolatunk számára. Ez a keresztény ember alapvető hozzáállása, amely – ha napról napra megújítjuk – biztosítja, hogy a helyes ösvényen járunk, függetlenül az esetleges sikerektől vagy éppen

kudarcoktól. Gyakran eszünkbe jut, hogy vajon az Úrral együtt járjuk-e az utunkat? Hagyjuk, hogy minden pillanatban elkísérjen minket? Hogyan beszélünk vele minden egyes pillanat történéseiről?

Ki lehet jobb tanítónk, mint a Szent Szűz? Szent Gábor főangyal üdvözlését hallva teljesen ráhagyatkozott Isten akaratára – *fiat mihi secundum verbum tuum!* –, és szilárdan hitt annak beteljesedésében, *amit az Úr mondott neki*, ahogy Szent Erzsébet fogalmazott a Szentlélektől eltelve.[9] Később Kánában hitteli teli kéréssel fordult Fiához, közbenjárva az ifjú házaspár szükségleteiért – *nincs több boruk* –, és arra utasította a szolgákat, hogy tegyenek pontosan úgy, ahogy az Úr mondja nekik: *tegyetek meg mindent, amit csak mond.*[10] Nézzünk többet a Szűzanyára, és forduljunk hozzá gyakrabban.

Néhány nap múlva, január 9-én
ünnepeljük Szent Josemaría
születésének 110. évfordulóját.
Használjuk ki ezt az évfordulót arra,
hogy hittel kérjük a közbenjárását az
Egyházért és az egész emberiségért.
Tárjátok elé különösen a Mű, a világ
különböző pontjain élő leányai és fiai
szükségleteit, és imádkozzatok
továbbra is a szándékaimért.
Mindannyian szüntelenül jelen
vagytok az imádságomban,
különösen azok, akik nagyobb fizikai
vagy lelki szenvedéssel járó
pillanatokon mennek keresztül.
Szent Pál szavaival élve biztosítalak
bennetek arról, hogy *méltányos is,
hogy így gondolkodjam rólatok,
mindnyájatokról, mert szívembe
zártalak titeket (...). Isten a tanúm,
mennyire vágyakozom mindnyájatok
után Krisztus Jézus szeretetében.*[11]

Úgy vélem, alkalmas a pillanat arra,
hogy felidézzük azt a természetfeletti
és emberi lendületet, hitből fakadó

derűlátást, amelyet Szent Josemaría
1939. január 9-én, egy évvel
Burgosba érkezését követően kelt
körlevelében adott tovább a
gyermekének, arra gondolva, miként
bővül majd a Mű apostoli
tevékenysége a spanyol
polgárháború befejeződését
követően, amely már a küszöbön állt.

***Akadályok? Nem aggasztanak a
külső akadályok: könnyedén
leküzdjük őket. Csak egy jelentős
akadályt látok, a belőletek hiányzó
gyermeki és testvéri viszonyt, ha ez
valaha is előfordulna a
családunkban. Minden egyéb
(nélkülözés, adósságok,
szegénység, megvetés, rágalom,
hazugság, hálátlanság, a jóktól
kiinduló ellentmondás, félreértés,
sőt üldözés a hatóságok részéről),
mindez nem számít, ha az Atyát és
a testvéreket teljes egység köti
össze Krisztus által, Krisztussal és
Krisztusban. Nem lesz olyan***

***keserűség, amely megfoszthatna
áldott Szeretetünk édességétől.***[12]

Az Atyánk erejével és az ő nevében arra kérlek benneteket, hogy egyre finomabb módon éljük meg a gyermeki viszonyt és a testvériséget. Ha nem ápolnánk odaadóan természetfeletti családuk ezen oszlopait, hamar megrepedezne a Mű szerkezete, aminek fontosságát senki sem becsülheti le. Azzal fordulok most hozzátok, amit az Atyánk az 50-es években mondott nekünk: imádkozzuk az *oremus pro unitate apostolatus* kezdetű imádságot, hogy a folytonosság terén tett engedmények nélkül éljük meg az egységet.

Minden szeretetemmel és a Menny legjobb ajándékait kívánva erre az új évre, megáldalak benneteket,

Atyátok

+ Javier

Róma, 2012. január 1.

[1] SZENT ÁGOSTON: *Beszéd* 185 (PL 38, 999)

[2] XVI. BENEDEK: Általános kihallgatáson elhangzott beszéd, 2011. december 21.

[3] SZENT JOSEMARÍA: *Út*, 268

[4] XVI. BENEDEK: Szentbeszéd Szűz Mária Istenanyasága ünnepének előestéjén, 2010. december 31.

[5] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések egy családi összejövetelről, 1971. szeptember 15.

[6] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések egy elmélkedésről, 1972. december 25.

[7] XVI. BENEDEK: 2011. december 7.

[8] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que pasa (Krisztussal találkozni)*, 143

[9] *Lk* 1,38.45

[10] *Jn* 2,3.5

[11] *Fil* 1,7-8

[12] SZENT JOSEMARÍA: *Körlevél*,
Burgos, 1939. január 9., megjelent: A.
Vázquez de Prada: El Fundador del
Opus Dei (Az Opus Dei alapítója), II.
kötet, 380. o.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/a-prelatus-2012-januari-
levele/](https://opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2012-januari-levele/) (2026.03.11.)